

- b) Czy dopuszczalność zakazu wskazanego w pkt 1 lit. a) zależy od tego, czy przy rozpatrywaniu kwestii pozwolenia na podstawie § 3 ust. 1 właściwy organ miejscowy zastosował się do zasady, zgodnie z którą pozwolenie powinno zostać wydane w każdym razie dla wód spełniających kryteria zawarte w pkt 1 — 3?
2. Ponadto, czy art. 28 — 30 WE sprzeciwiają się w sposób ogólny, czy jedynie w okolicznościach wskazanych w pkt 1 lit. b) krajowym przepisom dotyczącym zakazu używania skuterów wodnych, wskazanym w pkt 1 lit. a)?
3. Niezależnie od powyższego, czy brak podania do wiadomości Komisji, zgodnie z dyrektywami 83/189/EWG i 98/34/WE, nowego zakazu dotyczącego skuterów wodnych, wydanego w dniu 20 czerwca 2004 r., sprzeciwia się takim przepisom krajowym, jak te, o których mowa powyżej?
3. Czy zgodnie z art. 39 WE Państwo Członkowskie może odmiennie traktować osoby mające miejsce zamieszkania w regionie przygranicznym, które pracują w innym Państwie Członkowskim, nakładając na nie wyraźnie wyższe obciążenia niż na osoby nie mające miejsca zamieszkania w regionie przygranicznym, lecz które również pracują w innym Państwie Członkowskim?
4. Czy osoba mająca miejsce zamieszkania w Państwie Członkowskim, która prowadzi prawie całkowicie swą działalność zawodową w innym Państwie Członkowskim (A) może powoływać się na zasadę „największego uprzywilejowania”, jeśli Państwo Członkowskie przewiduje korzystniejsze opodatkowanie wobec innych mieszkańców prowadzących również prawie całkowicie działalność zawodową w trzecim Państwie Członkowskim (B)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hof van Beroep Antwerpen z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie 1. Lucien De Graaf, 2. Gudula Daniels przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-436/05)

(2006/C 36/49)

(język postępowania: niderlandzki)

W dniu 5 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hof van Beroep Antwerpen z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie 1. Lucien De Graaf, 2. Gudula Daniels przeciwko Belgische Staat.

Hof van Beroep Antwerpen zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy rozporządzenie (EWG) nr 1408/71⁽¹⁾ znajduje zastosowanie do uzupełniającej składki na wypadek kryzysu (ACB) ustanowionej w prawie krajowym, która ma na celu alternatywne finansowanie zabezpieczenia społecznego?
2. Czy na podstawie art. 39 WE Belgia może zobowiązać osobę fizyczną mającą miejsce zamieszkania w Belgii, lecz prowadzącą swą działalność zawodową (prawie) całkowicie w innym Państwie Członkowskim do opłacania składki na wypadek kryzysu w celu finansowania zabezpieczenia społecznego, jeśli osoba ta nie jest objęta systemem zabez-

pieczenia społecznego w Belgii, lecz w państwie zatrudnienia, podczas gdy wszystkie inne osoby mające miejsce zamieszkania w państwie miejsca zamieszkania zobowiązane do opłacania składki na wypadek kryzysu są objęte systemem zabezpieczenia społecznego w Belgii?

3. Czy zgodnie z art. 39 WE Państwo Członkowskie może odmiennie traktować osoby mające miejsce zamieszkania w regionie przygranicznym, które pracują w innym Państwie Członkowskim, nakładając na nie wyraźnie wyższe obciążenia niż na osoby nie mające miejsca zamieszkania w regionie przygranicznym, lecz które również pracują w innym Państwie Członkowskim?
4. Czy osoba mająca miejsce zamieszkania w Państwie Członkowskim, która prowadzi prawie całkowicie swą działalność zawodową w innym Państwie Członkowskim (A) może powoływać się na zasadę „największego uprzywilejowania”, jeśli Państwo Członkowskie przewiduje korzystniejsze opodatkowanie wobec innych mieszkańców prowadzących również prawie całkowicie działalność zawodową w trzecim Państwie Członkowskim (B)?
5. Czy art. 39 WE lub jakikolwiek inny przepis stoją na przeszkodzie temu, by państwo miejsca zamieszkania odmówiło możliwości odliczenia podatkowego składki na ubezpieczenie na wypadek choroby osobie mającej miejsce zamieszkania prowadzącej prawie całkowicie działalność zawodową w innym Państwie Członkowskim, jeśli do takiego odliczenia mają prawo zarazem mieszkańcy państwa miejsca zamieszkania oraz mieszkańcy państwa zatrudnienia, którzy nie korzystają ze swobody przepływu pracowników?
6. Czy art. 39 WE lub jakikolwiek inny przepis stoją na przeszkodzie temu, by państwo miejsca zamieszkania uzależniło możliwość odliczenia podatkowego składek na ubezpieczenie na wypadek choroby między innymi od tego, by umowy ubezpieczenia na wypadek choroby były zawierane z funduszem ubezpieczeń zdrowotnych uznanym przez państwo miejsca zamieszkania, podczas gdy według ustawodawstwa tego ostatniego nie jest możliwe, by mieszkańcy tego państwa korzystający ze swobody przepływu pracowników zawierali umowy dodatkowego ubezpieczenia na wypadek choroby z takimi funduszami?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, str. 2)